

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 191/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa

, zastúpeného VESTENICKÁ & BD advokátska kancelária, s. r. o., Ševčenkova 5, Bratislava, proti príkazu Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/9/2017 z 15. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) príkazom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „ŠTS“), ktorým bol prepustený z väzby v nadväznosti na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o povolení obnovy jeho trestného konania.

II.

2. Rozsudkami ŠTS a najvyššieho súdu bol sťažovateľovi v novembri 2014 za zločin právoplatne uložený trest odňatia slobody na 21 rokov. Rozsudkom ŠTS z júla 2017 bol sťažovateľ po schválení dohody o vine a treste uznaný vinným za ďalší zločin, a preto bol výrok o treste predchádzajúceho rozsudku zrušený a sťažovateľovi bol uložený súhrnný trest odňatia slobody na 21 rokov a tri mesiace a trest prepadnutia majetku. V nadväznosti na nález ústavného súdu, ktorý sa týkal trestu prepadnutia majetku, ŠTS uznesením z augusta 2024 zrušil výrok o treste prepadnutia majetku sťažovateľa. Na sťažnosť sťažovateľa najvyšší súd uznesením zo 17. decembra 2024 povolil obnovu druhého trestného konania vedeného proti sťažovateľovi a zrušil nielen výrok o treste prepadnutia majetku, ale aj výrok o uložení súhrnného trestu odňatia slobody. Zároveň ho zobral do väzby.

3. Sťažovateľ 23. decembra 2024 požiadal najvyšší súd o prepustenie z väzby. Táto žiadosť bola 2. januára 2025 postúpená ŠTS. Na to ŠTS reagoval tak, že k žiadosti sťažovateľa nariadil na 16. január 2025 jeho výsluch, no tento sa neuskutočnil a ústavnou sťažnosťou namietaným príkazom z 15. januára 2025 sťažovateľa prepustil z väzby, keďže zrušením výroku o uložení súhrnného trestu sa obnovila platnosť výroku o treste z novembra 2014, a preto je dôvod na to, aby sťažovateľ ďalej vykonával trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený ešte v roku 2014 a ktorého výkon bol nariadený 15. január 2025.

III.

4. Sťažovateľ príkaz ŠTS považuje za arbitrárny, nezákonný, nelogický a zmätočný, keďže ŠTS dospel k nesprávnemu záveru o obnove účinkov rozsudkov, ktorými mu bol v roku 2014 uložený trest odňatia slobody na 21 rokov. Poukazuje na jeho odôvodnenie a vyjadruje názor, že ŠTS nerešpektoval rozhodnutie najvyššieho súdu a svojvoľne rozhodol o nástupe sťažovateľa do výkonu trestu uloženého mu v roku 2014. Je toho názoru, že tento trest bol zrušený. Zdôrazňuje, že výrokom najvyššieho súdu boli zrušené aj rozhodnutia, ktoré obsahovo nadväzujú na zrušený výrok o uložení súhrnného trestu, teda aj výrok o treste z roku 2014. ŠTS tak nemohol nariadiť jeho výkon. Sťažovateľ dopĺňa, že proti rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorým bol v decembri 2024 vzatý do väzby, podal ústavnú sťažnosť a tiež podal návrh na obnovu konania, ktoré bolo skončené v novembri 2014, pričom tomuto jeho návrhu bolo 13. marca 2025 vyhovené, no znova bol týmto rozhodnutím vzatý do väzby.

IV.

5. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá. Čo sa týka tvrdeného porušenia základného práva na súdnu ochranu, treba vychádzať z toho, že k jeho porušeniu môže dôjsť len rozhodnutiami všeobecných súdov, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06) alebo ktorých závery zásadne popierajú účel a význam zákona (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07). Preto treba skúmať, či všeobecné súdy zákony nevyložili zjavne mylným spôsobom (II. ÚS 348/08).

6. Tak tomu v prípade namietaného príkazu nie je. Úvaha ŠTS, že zrušením výroku o uložení súhrnného trestu, ktorým bol zrušený skorší výrok o treste, sa obnovujú účinky skoršieho výroku o treste, nie je zjavne mylná. Podstatou súhrnného trestu je dosiahnutie toho, aby páchatelovi bol uložený jeden trest za viacero trestných činov za situácie, že za jeden z týchto trestných činov mu bol už skôr uložený trest. Preto ak došlo k zrušeniu výroku o uložení súhrnného trestu, ktorého prirodzenou súčasťou je zrušenie skoršieho výroku o treste, je zákonný, logický a omylu prostý záver, že zrušením výroku o uložení súhrnného trestu sa obnovia účinky skoršieho výroku o treste, vo vzťahu ku ktorému nebola povolená obnova trestného konania a ktorý ani nebol zrušený výrokom rozhodnutia o povolení obnovy trestného konania. Skorší výrok o treste totiž na výrok o uložení súhrnného trestu nenadväzuje, ale, naopak, mu predchádza. Preto záver ŠTS v namietanom príkaze nie je zjavne právne mylný či nedostatočne odôvodnený, čo vylučuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu.

7. Preto ani nedošlo k porušeniu ústavných práv sťažovateľa na osobnú slobodu, keďže základom jej obmedzenia v podobe výkonu trestu odňatia slobody bol výrok o treste ešte z roku 2014, ktorým bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody na 21 rokov. K obmedzeniu osobnej slobody sťažovateľa tak došlo na základe zákonného uväznenia tak, ako to predpokladá čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru a čl. 17 ods. 2 ústavy. Celkom je vylúčené porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, keďže sťažovateľ namietaným uznesením ŠTS nebol vzatý do väzby, a práve naopak, bol z nej prepustený. Obdobne nemožno dospieť k záveru o porušení práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, keď je zrejmé, že ŠTS na žiadosť sťažovateľa reagoval tak, že ho z väzby prepustil a ústavnou sťažnosťou nenamietaným postupom nariadil, aby vykonával povolením obnovy trestného konania a zrušením výroku o uložení súhrnného trestu nedotknutý a zároveň zjavne nevykonaný trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkami z roku 2014.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2025

Robert Šorl
predseda senátu